

VRISTH

VALG

Önnis on mees
kes loodab Je-
hoovala ja kel-
le loetus on Je-
hoovala. Jeremia 17,8

ÖNNIS ON MEES, KES LOODAB JEHOOVALE
JA KELLE LOOTUS JEHOOVA ON.

Jer. 17, 5-8

Selle kirjasõna valisime algava semestri üldteemaks. Selle kirjasõna tahaksime uuel algaval aastal vajutada inimese kaasnoore südamesse, et ta oma lootusisialgalgi ei tarvitseks pettuda.

Kuipalju pettumusi oleme pidanud läbi elama viimastel aastatel. Kuipalju lootusi on purunenud meie isiklikus elus ja meie rahva elus möödunud kolme aasta jooksul. Ja kui nüüd soogi alanud aasta peakuuesti tooma pettumusi pettumuste peale ja purustama taas ärganud lootused, kas siis ei oleks õige ja viimane aeg revideerida neid aluseid, millele me seni oma lootused rajasime.

Me toetusime oma käsivarre jõule. Me ülistasime iseendid ja oma sangarlust millega me omale iseseisvuse olime kätte võidelnud. Me unustasime ära Kõigeväelise ja tema abi, kuigi siin ja seal hoiatavaid häälti tõusis, ka nende seas, kes olid meie juhid.

Enam ei suudaks taas läbi elada säärasid vapustusi millega keskelt me tuleme. Taas läbi elada kõigi lootuste purunemist, see käiks meil kõigil, kogu meie rahval üle jõu. Ent sellele palju ei mõeldaks! Saades jälle voidi kergemini hingata, olataks taas mõtlematult päevast päeva, püüdes elust võimalikult kergelt läbi tulla ja taset võtta, mis võtta annab.

Millele õieti loodame nüüd? Millele rajatakse enda ja oma rahva tulevik? Kas taas käsivarre jõule, sangarite vägevusele ja vahvusele? Kuid mis maksab meie tugevus ja jõud "Kõigeväolise oos," kes murrab katki ammu ja raiub puruks piigi ning põletab vanhid ära tuloga. "Või loodetakse koguni rikkusele ja kullale ning suurtele viljatagavaradele? Neile on ju alati loodetud! Kuid säärase lootjate kohta kehtib taas Toma sõna: "Sina meeldu! Solsamal õöl tahan ma su hinge sinult nõuda! Mis kasu on siis kõigest sellest rikkusest?" Me arvostame küll kõikisugu võimaluste ja jõududega ning vägedega siin maailmas, me kombineerime oma arvatos ütlemata hästi, aga kõigeväolise Jumalaga ja nende piiramatute võimalustega mis temal on kasutada, arvostame meie lõpmata vähe. Me räägime jõudude tasakaalustamisest siin maailmas, aga ei arvosta jõudude tasakaalustajaga, kes neid jõude võib hoopis tšiti tasakaalustada, kui meie olome ette kalkuleerinud.

Me ei tohi enda ega oma rahva olukorda vaadelda ühepäeva liblika seisukohalt. Meie piik peab olema suunatud igavikku. Ja siis on olemas vaid ainus õige lahendus

- J e e s u s K r i s t u s -
m e i e l o o t u s ,

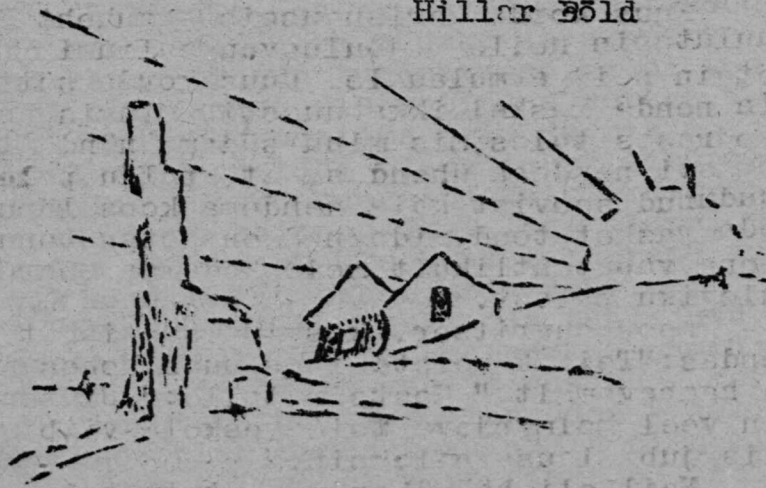
aga mitte ükski meie lootus, vaid kogu maailma lootus sel lõpmata raskel ajal. Jeesus Kristus-Jumala Riigi tooja ja Jumala Riigi toostaja.

Ta on ka meie rahva ainus lootus. Meie kes me end kristlasiks peame ja kristlased olla tahame, peame seda kuulutama kõigile valjult ja tungivalt, järelejätmata ja julgelt, et nende arv pidevalt tõusoks, kes sellest ainest pääsmisvõimlusest kinni haaravad, mis Jumal meile on valmistanud Jeesuses Kristuses.

Mis kasu oleks sellest, kui Eestile antakse väärikas koht uues Euroopas ja vabadus ja iseseisvus, kui meie rahvas end kord peab väljatõugatuna leidma sellest riigist, mida Jeesus on tulnud teostama siia maailma, mille täielikku teostumist me ootame ja loodame. Mis kasu oleks kõigest sellest, kui meie rahvast väärt ei arvata osa seama sellest lõplikust lahendusest, mille Tema kord annab maailmale.

Kas sa oled palunud oma rahva pärast? Kas sa oled palunud oma rahva vaimeso ärkamise pärast? Kas sa oled palunud oma rahva vaimeso ülestõusmise pärast? Kui mitte, siis tee seda veel täna, tee seda südamest ja tööta talle kõik kaalule panema, mis sulle armas on, kõigest end lahti ütelda, mis sind takistab täiesti kuulmast oma õnnistogijale ja Lunastajale.

Hillar 351d

UUE AASTA PALVE

Veetsin jõulud rindesõdurite keskel. See jääb mulle kauaks üsna ainulaadseks elamuseks. Ma usun, sedasama on see ka neil, kes siin kaugel kodumaast.

Sõites läbi Venemaa maastiku loodussetuse ja sõda kobarküla desse kuhjunud mõtetuid majadest ning hartsikestest, kartsin eest leida nukraid ja viisimuid inimesi, kes juba teist kätt lahutavad oma lähedast omakaudet, siin pööravad pühitsema Kristuse sündimise mälestussõjaga. Aga minu üllatus oli seda suurem, kohetas teheteküllasid, jah küll ütles rünnas lahingus karastatud, tugevad mehi, kes sõjase joulise läepiristusega seatsid kolmele tervitasi, et inimesi ei kehtloks nende otsuses, võideldes kindlasti kõi oma võiduka tee lõpuni.

Kuus kordal orisuvaseis tsuktohtlas kuulutasin neile jõuluveangeoliumi ja rõtsin neil armulaule. Kuus korda süttisin nende keskel ikke uuesti uinuis selapärasas tules, mis minu südame nende tugevasti nendega ühendas, et palju poleks puudunud soovist kõi nendega koos lõpuni seda rasket teed, mida nad on otsustanud minna vabatahtlikult meie kodumaal paroma tuleviku pärast.

Hoov ohvitser, kesmin seatis, tühendas: "Teia kindelate liias uues kohas ikke haaravalt." Kostsin talle: "Ji nooksin veel kolm päeva teia keskel viibim, siis juba lausa põlaksin."

Neil oli häi ülanus taineteisega. Mul on harva olnud tänulikunaid kuulajaid kui sül kahurite kõue silises kõninas. Harva olank ise nii koolevat jõuluõnnistust läbi alanud, kui n nõe vande-

ke koskel, kes kuulutatud sellega koos sa-
nu kaudu vastu võtsid tüki kodumaist jõu
lurõõmu, valgust ja südamesoojust.

Olen lõpmata tänulik rindesõdurite-
le tolle kutse eest, mille peale neid kü-
lastama sõitsin. Tean nüüd vast palju pa-
romini, kuidas minna uude aastasso. Neist
pearist päovast jätkus juba, et tundma õp-
pida pisut seda eosti mehe vaimu, millega
ta valvab sääl kaugel oma koduma idapii-
ri. See vaim pole häbiks meie väikesole
paljukannatanud rahvale.

Tagasi sõites jäi mu mõte ikka ja
jälle ühele kohale peatuma: aga kas meie
siin olome nende panuse väärilised?

Muidugi pole meil niipalju, et võik-
sime muretult sammuda päovast päeva. Mõni
kord on ka igapäovast leiba nii kasi-
sti, et kaaludes palukest endale ja oma
lastele murrad. Aga sa magad siiski igal
ööil rahulikult, oga pruugi karta, et keegi
sind uno pealt üles hüüaks ja sunniks
sind kaasa minema tundmatusse. Ka ei tea
keegi meie eest, mis meil ees seisab. Mik-
liseks kujunob maailma palo ja mis meie
rahval veel on läbi elada ja millistesse
katsumise päovadesse sind isiklikult veel
pannakse-see kõik on üksi Isal üleval te
ada. Aga siiski on üks kindel-säärane tu-
lovik saab meile osaks, mida väärime.

Kas väärib see nuriseja, tühjajutu-
voerotaja, äritseja ja oma nahka hoidja
eostlane seda, et ta maa ja rahvas kord
tolle kohutava heitluse lõppedes jälle
vabaduses ning õnnes kosuks? Mis olen mi-
na selleks teinud, et meie rahvale koi-
daks parem ja lootusrikkam ajastu?

Mida ligemale jõudis kodumaa piir,
seda raskemalt rõhus hinges mure oma rah-
va saatuse pärast. Olen ju tema õnne ning

õnnetuse kaaspärija. Vaguni aknast välja vahtides õhtu hämaruses laiutavale söötijäänud, võsrikuga kaetud Venomaa lumistele põldudele, millega keskol siin ja seal veel paistavad üksiktaluude nukrad varemed, hakkab korraga hirmus kahju tõelust inimesest, kes nagu noetud on säärase lootusetuse külge, mis kogu looduse viltsusega hõlmab tema hingegi ja millest tal otsegu polkski pääsmist.

Aga mille poolest on mu oma rahvas parom. Kas ka tema hinge pole hävitamas vaglad, mida ta ise on oma südame all hoidnud ja kasvatanud. Milline tulevik võib olla sellel rahval, kes ei tahagi võidelda pahedega, mis teda raiskama kipuvad.

"Iga viltsus tegi mõned tugovamaks ütles mulle üks rinde allohvitsor, jutustades möödunud võitlusi. See on ülestõusv ja ülestõusnud Eesti südame tunnistus seal väljas.

Aga mida ütlesime meie siin kodus?

Mina algan selle palvega uut aastat Issand, anna mulle jõudu kanda nurisomata selle aja viltsust ja häda. Issand, kasvata mind ja mu rahvast nõnda, et me oleksime küpsed ka suurima ohvri toomiseks. Issand, päästa mind ja mu rahvast mitmesuguste patu vaklaide järamisest. Issand, ärati mind ja meid üles sellest kolodast unorammetusest, millest möödunud aegade viltsuse tunnid meid täiesti ei ole saanud lahti raputada. Issand, kui sa meile veel suuremaid kannatusi saadad, siis ära võta meilt mitte ära oma vaimu, et meie nendo all ei murduks. Issand, valmista meid ise õieti vastu võtma ja minema sellele ajale, mis tuleb kord sõja lõppedes. Issand, ühenda meie südameid rindel ja kodus ühes pühas usus ja lootuses meie kodumaale uue, paroma tuleviku pärast.

Harri Haamer

Löök tunde...

Jaak Ora

Löök tunde viimseid, lahkuv aasta
Loht pöördub ajaraamatus.
Ehk tornikella kõlast kosta
Kui terвитus: Aeg armust uus
Noil põrmulastel külviks antud
Et vilja löikusoks saaks kantud.

Taas tempel tulvil palvelisil
Ees altari kus helgib rist
Eks Issand kuule öhkamisi
Toob lootust südameisse vist:
Uus hommik jõuab, valgus võidab,
Ehk pilv küll vahel päikost peidab.

Kui votekohin palve voogab,
Kui marumühin kõlab laul.
Hing Loojalt õnnistusi ootab:
Ei ühtki sammu oma jõul
Me suuda aastal uuel minna,
Vaid Jeesus jubib rahulinna!

MINU ISSAND JA MINU JUMAL.

Jeesus on Kristus, kas ma seda tun-
nustan või mitte.

Ta on Jumala ainusündinud poeg, kas
ma seda ära tunnen või mitte.

Tõuseks ka terve maailm Ta vastu ü-
les, Ta jääb selleks kes Ta on ja keegi
ei suuda puudutadagi ta kuninglikku au-
järge.

Aga et ta ka minu Issand
oleks, see on jäetud minu enese otsustada.
Ja et ta seda on, see on mu uhkus ja au-
sära Jumala ja inglite ja inimeste ees.

Sina oled minu Issand, sest sina oled
omandanud täie õiguse minu kohta, Sa oled
minu endale ostnud kalli hinna eest. Ja
sellespärast tahaksin ma, et sa mu Issand
oleksid. Ma soovin olla su oma ibu ja hin-
nega ja kõigega mis ma olen ja oman. Kel-
lelgi ärgu olgu sõnakestki lausuda ega
kaskida mulle kui vaid sinul. Keegi ärgu
nuretsegu minu eest siin ajas ega ka iga-
vesti, kui vaid sina. Mul ei ole tahtmist-
ki kellegi teise leiba süüa ja kellegi
teise laulu laulda. Ja heameelega ei teeks
ma muud tööd, kui seda mida sina käsid ja
ei tahaks muust rõõmust osa saada, kui
sellest, mida sina mulle osutad oma õnnis-
tavas hoidluses.

Ent ma tahan veel enam ütelda:

Sina oled minu Jumal, ja kõik, mida
inimesed ilial ühest jumalusest on mõtel-
nud ja mida temalt igatsenud, seda pakud
sa ülevoolavas külluses. Sest mina olen
sulle püha ja väärtuslik ja kallim kui
silmatora. Ma väljendaksin seda nõnda: En-
nem võiksin küll mina olla sinuta, kui si-
na minuta. Nii ei suuda mind ükski vägi
ilial sinu käest kiskuda.

Ristimisest andsid sa mulle enda koh-
ta õigusi, mis ilal ei häabu ja sinu laua-
le tulles kinnitad sa seda otsugu pitsa-
riga ja nii tihti, kui mu süda seda igat-
seb.

Õnn mulle, et ma leidsin endale sell-
Issanda ja et ma pole iseenese oma ning
ei tarvitse hukkuda iseenese hooldes jää-
tuna.

H. Haberl - Kogutööst "Für oder
wider Christus"

OLE USTAV SURMANI

"Ole ustav surmani" - mida tahab see
sõna meile kristlastele ütelda? Peame jää-
ma surmani truuks sellele teele, mille
olome valinud. Peame tundma oma kutsumust
ja veel enam-peame tundma oma Jumalat
kes meid sellele teele on kutsunud.

Kui tunneme oma kutsumust, siis on
meie kohus unustada kõik muu ja pühendu-
da kogu olomuse ja kõige innuga ainult
selle ühe meile määratud ülesande täitmi-
sele. Vahel võib Jumal meile anda ülesan-
deid ka väljaspool meie otsest tööd. Neile
tulob vaadata sama tõsidusega kui oma
otsestele kohustustele ja lahendada nad
nii, et ei jääks midagi puudu ustavuses.

Me ei või kunagi nõuda midagi enese-
le, midagi oma isiklikuks mugavuseks ja
heaoluks. Peame piirduma ainult sellega,
mis on meile vajalik, et täita oma kohus-
tusi ustavalt ja hoolega. Ka meie pünkuse
hetked pole meile antud meie eneste tar-
vis, või lihtsalt mõnulemiseks, vaid sel-
leks, et pärast puhkust võiksime olla oma
toiminguis veel ustavanaid nende vastu,
kelle heaks me töötame. Ei saa lahutada
oraalu kutsetööst. Inimesele on antud üks
elu ja see peab moodustama orgaanilise

tervikuna ja tervikliikuna elu on üks eesmärk, mille saavutamiseks inimene peab rakendama tööle kõik oma võimed ja ohverdama kogu oma isiksuse. Möiste "mina" peab olene välja lülitatud tervest mõttemaailmast, selle asemel peab sääl särana üks nimi, mis tõuseb üle taevaste-Kristus Tuleb teada, et "kes oma elu hoiab, see kaotab selle". Tuleb püstitada endale suurimad ja rangemad nõuded, mida võimalik kujutella. Tuleb olla veendunud nende teostamatuses ainult oma jõu läbi, tuleb lasta end aidata Temal, kellelta ei või ükski midagi teha. Ja alati, olgu töö parajasti käesoleval hetkel kui väike tahes, ei tohi unustada, kelle kutsel ja kelle auks sooritatakse ka see töö. Kes pisku üle nõistab olla ustav, see pannakse ka palju üle? Tema puudutusel muutuvad jumalikeks ka tühised asjad "ütleb keegi kristlane". Ja nad muutuvad jumalikeks. Nad hakkavad lausa särana!

Lõpuks peame välja jõudma olukorraneni, et iga meie eluhetk on puhta südamega pühendatud Jumalale, et meil on aus püüe iga oma sõna ja teoga teenida teda, kes on neid läkitanud meie tööle. Väliselt ei tarvitse meie töö alati näidagi olevat ühonduses jumalariigi tööga sõna kitsas mõttes, kuid sisuliselt on ta omoti jumalariigi töö, kui meie meelsus on õige meie suhtumine töösse aus ja siiras.

Võibolla on neil hirn, et niisugust ustavuse-elu ei suuda me elada mõnda päevagi, mis siis veel kõnelda surmani ustavaks jäämisest. Kuid siis tuleb teada, et me pole üksi. See kes seisab meie kõrval, see toob meid tugevaks. Ta ei lasa meid langeda. Ja me jõuame olla ustavad surmaneni.

Eha Ignats

VAIKNE AEG

p

Koi Je - san - da ei - le Vaik - seks ma
 Kall ma - li - ma küt - kes J - lust - ses

p

mf

dan, Siis sa - la tud nel - te Sel - ges - ti
 keel, Kuid õi - sil - dus nel - kes Nuk - rors iäi

mf

p

naen: Naa a - ja loo - sel ei rän - bu - nud Vain
 meel. Siis tõi - si loh - jost lõ - bud iäi - me - last Ja

p

pp

pe - ti - ku - meid põ - e - lä - ta - nud ei - sa - nud
 toe - va - zõ - ro iä - fe i - pe - sus, i - act - sus

pp

Näid Jeesuse nime,
 Põlvitan maas:
 Tee mind üga ime,
 Et tõusen taas...
 Ja vanast võlast vabana ma käis
 Teed taeva poole jalgjõustööd.

Soome keelest K. ja T. Pöld.

Veel see aasta, andisol viisil! Nii mõtleb mõnigi inimene aasta vahetusel. Veel see aasta, sest pole mingit kiiret oma elu muuta! Ja kuigi ei julgo just häälega nii ütelda, obasolge suhe Jumalaga, solgitamata asjad kaasinimestoga ja selle maailma armastus näitavad, et olatakse veel rehus ja mõeldakse veel see aasta jatkata andisol viisil.

Võibolla sina lood viimast korda uueaasta kirjutist. Mõnigi lugos seda sestki lohest aasta tagasi viimast korda. Nii mõnõdki kirjutasid siis viimase uueaasta kirjutise. Viimast korda sellepärast, et taovas õeldi sellest inimesest: "Veel see aasta."

Ma oi mõtle aga nüüd vaid neid, koda surm võttis ära meie keskelt. On palju neidki, kos toisol viisil on lahkunud kristlike noorte hulgast. Sama noes, kos kihestunud kurbusega oli saanud näha, et üks ta sõpru"jättis ta maha ning hakkas armastama seda maailma" (2. Tim. 4, 10), teab nimeliselt mainida teisigi, kos on jätnud kõik usu ja hea südametunnistuse laeva (1. Tim. 1, 19, 20) ja muutunud tuulestaata - vaiks, hinudes hoitlovaiks (2. Tim. 3, 6). Nii on olnud lugu paljudoga möödunud aastal. Noore välisost käitumisost, isegi ta riio tusviisist on näha, et ta on hakenud armastama seda maailma. Selle õnotuse põhjus on südametunnistuse kaval tingimine. Püütakse ühendada toinetoisoga usku ja halba südametunnistust, tahotakse kãia kristlike noorte hulgas ja samal ajal olatakse halva südametunnistusega, solgitamata asjadega Jumala ja inimeste ees. Siis oi näita kompass õioti ja tegejärg on usu

laevahukk. Siis kaotatakse kõik see, mida korra saime: igatsus olla Jeesuse lähedal, arguse patuu vastu, palvemeele ja võitleva usu. Ehk mõnigi lugeja tunneb, et tomaga on olnud nii. Siis jäetakse kristlike noorte sõprus. Lahkumine pole aga inimese otsuse tulemus. On midagi kardetavat sees sõnas: "Jumal on annud nad hoolimatu meele sisse, tegema seda, mis ei kõlba" (Rooma 1, 28). Teovane viinapuu aadnik reius kuiva puu maha.

Selles keskustelus, mis aasta vahetu sel käib inihinge kohta, öeldakse viljatust puust: "Mis ta mead raiskab?" Lahja, raisatud maa, niisugune on paljude meie ümber, meie kodus, me sõpruspiirkonnas, me koguduses. Kes on raisanud seda mõõdunud ajal? Kelle süü on hingeline surm minu ümber? Miks ei ärka keegi minu lähedal? Miks maailma elu rahustab minu lähedust - nii hästi? Kas mõtlone veel jätkata aasta andisel viisil?

"Veel see aasta"-kuival puul on oost kostja, Jeesus Kristus. Ta loodab sinust veel hää. Sellespärast on sulle veel see aasta. See on armuag. See on antud selleks, et sa sel aastal algaksid uue elu. Teovane aadnik teeb kõik selleks. Sa saad kogeda oma elus imelist juhataist, Jumala Valimise noomitust ja äratust. Saad võimaluse seada oma kompassi Jumala sõna valguses. Sinu kuiva hinge tahab Jeesus Kristus kaastada oma püha veroga.

Iga päev armuagast 1943 (1937), mida meile lubatakse, on antud meie elu uuesti elustamiseks. Sest kogu aasta kohta on saavas palvetatud: "Veel sel aastal!"

Soome keelest tõlkinud Ellen Ok,
(Martti Simejoki, "Kirkon Nuoris"
Nr. 1, 1937)

Ü H E S T P Ä E V I K U S T

8. veebruar 1940. a.

Taevas avatakse.

See on vaikne, vaikne rahu. Sa ei tee midagi. Istud vaid.

Ja siis tuleb igavik sinu juurde.

Aeg on kadunud.

Tuli praksub küll ahjus, tuli põleb laes-kuid need ei puuduta sind.

Sa oled toas, toine istub su kõrval-aga sa oled avatud taeva all.

See on Jumala kõne-see on üks vaik-
ne tasane hääl.....

Kui sa oled väsinud ja sul pole mi-
dagi soovida, kui et sa võiksid vaba olla
siis kui sa avad enese-siis tuleb tõesti
vabadus-sa oled taevaga ühendatud.

Et ma võiksin olla avatud olekus
avatud taeva all.

Et päike võiks olla minu ümber ja
minu sees.

Et ma võiksin olla Jumalas ja Tema
minus.

See tee on meile avatud Kristuse lä-
bi.

19. veebruar 1940. a.

Palve nädala esimesel päeval.

Ei ole ma väärt, et ma astun su ette
taovane Valitseja. Sa tead, et inimene on
põrm ja pole temas ei ühtegi head. Vaid
kadodust ja ükskõiksust on täis tema sü-
da.

Kuhu poan ma minema kõige selle suu
re koormaga!

Kas peaksin ma suutma seda kanda?

Oh, ei, ma tahan kuulda su kutset, ma
tahan laotada oma südame välja Su ette,
et Sa mu üle kohut mõistaksid.

Ma olen läinud oksituse radasid, ma olen põlanud Su kutse, ma olen unustanud Su töötused.

Ei ma ole väärt astuma Su palge ette.

Agas Sinu armastuse pärast tõstan ma oma silmad üles, ma vaatan Su Poja ristile. Ehk vast saait tuleb mulle abi. Ehk saab rist purustada minu kivist südame, Ehk risti teotus saab mind alandada. Vast ma õpin meelt parandama.

Lase too olla okkaline, lase kivid lõikavad mu jalgu, las olla valu palju, kuid ära lükka mind enese juurest ära.

Ära jäta oma oksinud lammast kõrbe, et ta ei sureks sinna veopuudusesse, vaid saada ta tagasi allikalale.

Oh, et ma võiksin armu leida Su silmis.

Et ma võiksin elada Sulle, et ma võiksin töötada Sulle, et ma võiksin armastada Sulle.....

25. august 1940. a.

Nii karastub Jumala teras.

Nii tehakse pehmest rauast mingisugune tööriist.

Võibolla nägin ma täna viimast korda oma kallist haiget. Nii raske on olla. Tahaks aina nutta, kuigi see midagi ei tähenda. Tahaks joosta maailma äärtele, tahaks merede ääres karjuda halastuse järele...

Miks on Jumala tund nii raske, miks Ta võtab kõik ära sinu käest?.....

Jumala tundidel taotakse Jumala terast. Valus on olla Jumala pihtide vahel - aga südame ümbert sulab midagi. Iga lõõgiga vabiseb terve hing ja keha - oh et see kõik nüüd ei puruneks, et lõök ei oleks liiga tugev!

Aga Jumal teab kuipalju keegi kann-
suulab. Aga Ta onan oi annagi kannatada..
Issand, Sinu tahtmine sündigu.

4. september 1940. a.

Ei tule nõuda inimeste soovide ko-
host olu, vaid vaudata, mida Jumal tahab
anda sellega, mida Ta lasab osaks saada.
Küll minul on valmis kava kuidas ma tahan
olada, küll ma palun Jumalat selle kava
kohaselt, et Ta kõik niimoodi teeks. Ent
Jumala arnunõu kohaselt peab päris ori-
nevaid asju minu elust läbi jooksnud. Valu
eest ma pean õppima armastama teda, kes
alati armastab.

Rasketel päevadel läbi hakkab valgus
ellu paistma, sest siis hakkab ristitee
kirkastuma. Issanda rist leiab mõtte mil-
le ta kaotanud oli. Ta hakkab särama.

Siis kui meie külast hakatakse võtma
ära kõike, mis meile armas, siis küsime -
kas see on meile kallimaks saanud, kui Si-
na, Issand? Eks meie pea igatsena Püha Vai-
mu, kes meid kõiges juhataks, et meie elu
rasketel tundidel võiksime olla oma ihu
ja hingega Jumala templiks.

Kirgasta oma Püha Vaimuga meie elu,
lase puhtuse päikesekiir peista meie väl-
kesesse kodusse, lase armastuse ja kannat-
likkuse ülemlaul leida meis väljenduse.
Meie silmad ja käted lase olla üles tõste-
tud lootuses Sinu tulerisole.

Siin ma olen, võta mind torvenii!

Kes võib neid lahutada Kristuse ar-
nastusest? Kas viletsus, või ahastus, või
vaenang, või nälg, või alastus, või häda,
või mõök?

Aga selles kõiges me saame täie või-
du tona läbi, kes meid on armastanud.

Rooma 8, 35, 37

H A R I T U D I N I M E N E

Kui kolleestki öeldakse, et ta on haritud inimene, on see suur tunnustus, ja kindlasti soovib igaüks, et teda nii iseloomustataks.

Haritud inimeseks nimetatakse üldiselt gümnaasiumi-, criti aga ülikooliharidusega isikuid. Meie õpetajad koolis aga ohkavad, et mida klass edasi, seda kasvate matunaks see muutuvad! Need ülomeelikused siiski ei avalda just hariduse puudust, sest viimases klassis sellenaolist ütlemist ka enam nii palju ette ei tulevat. Kool lõpetatud, pole ainete teadmine, millega hiljem enam togenist ei tule, nii tähtis, kui haridus, mis saadi nende ainetete kallal töötades. Seda haridust on aga igaüks eri määral. Osa end mingil erialal enam edasi ei arenda ja neist saavad vaid ühekülgsed ametnikud. Niisugune võib ju teiste hulgas õpitud reeglite järgi viisakas olla ja osata paljudest asjadest kõneldagi, aga kuna ta midagi põhjalikumalt ei tea, on ta mõtted vaid pinnapäälsed. Kodus omaste keskel jätab ta teesklomise ja enesevalitsenise ja niisugusena ei või keegi temast öelda et ta haritud on. "Hoolitatud" on sõna, mis sel puhul veel paika peab. Inimene, kes tahab haritud olla, peab end järjekindlalt arendama täiuslikumaks. Igaühel on ükski ala, mida arendades ta väärtusi saavutab. Aga nendegi hulgas on veel küllalt "koolitatuid". Nad taotleavad suuri teadmisi on hää kohega saavutatava isikliku mugavuse saamiseks. Seejuures on mõned oma väärtusest nii heas arvamises, et muutuvad lihtsamate inimeste suhtes päris üleolevaks ja hoolinatukski. Haritud inimene on aga niisugune, kes haridust taotleb selle olu

kutse jaoks, milles ta oma parimaid võimoid saab rakendada ja kasulik olla ühiskonnale. Seejuures oskab ta kaasinimesi hinnata ja on nende vastu loomulik-viisakas ja abivalmis. Aga niisama armastusväärne on ta oma koduski. Niisuguse päikesepaistelise iseloomuga on küllalt inimesi, kellel seda kooliharidustki nii palju ei ole. Meenub mu oma õeldu ühe kuldse vanainimese kohta, kes vaid paar talve koolis oli käinud: "Tal on nii palju südameharidust". Ta on tõesti nii tagasihoidlik ja elandlik ega hooli endast pidades silmas osijoones teiste huvi. Ja pole temast vankumatut õigusenõudjat. Sellest näib, et ta sügava usklikuna jälgib Jeesuse öiu oeskujut. Säälsamas hulka koolitatud inimesi on nii ared, et ei julge teiste samasuguste mõjul Jumalat tunnustada, kartes, et see "vanamoolisus" nende "haritust" teiste silmis vähendab. Haritud inimene peaks olene niisugustest eelarvamistest üle ja peab Hiobiga ütleva (Hiobi 28, 20-28): Kust tuleb siis tarkus, ja kus on mõistuse paik? ... Vaata, Issanda kartus see on tarkus, ja kurjast ära lohkuma, see on mõistus.

Lilia Aidu

Lapselikkuse tunnusoks on ütelda: nulle, nulle; nooruse tunnusoks on ütelda: mina, mina; küpsuse ja igaviku poolt pühitsetuse tunnusoks on tahta mõista, et see mina midagi ei tähenda, kui ta ei saa "sinaks", kelle vastu igavik lakkanatult kõneleb: "Sina" pead, sina pead. Noorus tahab olla maailmas ainuke "mina", küpsus tähendab, suunata see "SINA" iseendale, ka siis kui seda ei õeldaks ühelogi teisole. Sina pead, sina pead ligimist armastama. Oaluge ja, sina pole mitte see, kelle vastu ma räägin, mina olen see, kelle vastu igavik ütlob: s i n a p e a d.

Kierkegaard

KAS OLETE JEESUSE SÖBRAD?

Toie olote minu sõbrad, kui toie teete midagi minni teid käsin.

Joh. 15, 14.

Ühe suure ja ilusa käsusõna jättis Jeesus jängritele enne oma lahkumist: "Armastage võnna üksteist nõnda kui mina teid olen armastanud ja ligimast kui ise ennast."

Mida see meie tänapäeval oma kurvas tuseks nõma on see, et inimised selle nii suure ja ilusa käsusõna on unustanud ja selle asemel valitseb nõnda sülema kurjus ja õelus.

Toie, kui kristlikud noored, peksime püüdnud sellest käsusõnast kinni pidada, kui tahame olla Jeesuse sõbrad ja Teda armastada. Jeesus ütleb: "Siis olote toie minu sõbrad, kui toie teete midagi minni teid käsin." Ja kas meist ei tahaks olla Tema sõbrad?

Et seda käsusõna õieti mõista ja selle järel teha on Jeesus Isa meile appi tulnud ja andnud ühe mõõdupuu mille arvosteksime ja teeksime kindlaks, kas olame Jeesuse sõbrad või mitte.

Sõber on see kes armastab, vihatõnlane seda ei saa. Kas nõnda oma sõpra armastab, see täidab Tema käsku häämeeloga. Eks ta tee siis ka oma sõbra Jeesuse käsusõna järel. Jeesus ei ole meilt palju nõudnud. Tema on nõudnud ainult: armasta oma ligimast kui iseennast! Tee see väga hästi, kuipalju kaei meist iseennast armastab. Niisõda viisi igal sammul ja igas olukorras on elu iluime ja küsimine, kas toime minuga samuti kiitub, kui minni teie teha arvatsen ja kui nõnda igal sammul oma sõlmetunnistuse järel

Käine, siis ei ole me teisele midagi hal-
vemat teinud kui omale. Siis olome ar-
mastunud ligimest kui iseennast ja ole-
me pidanud Jeesuse käsku ning võime üt-
le da et armastame Jeesust ja olome Tema
sõbrad.

Roet Kaljumäe
Tall. Jaani N.K.

ÜLES POOLE!

Selma Sotnik

Üles, üles poole tõtten
Kodumele miselt teelt -
Igaviku poole ruttan
Kaduvuse radadelt.

Üles töötatud linna
Jõude minu sihiks on,
Igavisse ollu minna
Kus mu Isa kuldne troon.

Tormidest ja tuultest läbi
Tihti minema küll peen -
Halt' Isa käest soon abi
Temele ma lootma jään.

Minu saatjaks Tema sõna
Ahtakesel eluteel,
Tema töötused tänne
Samad, mis ka homme veel.

KOLMANDA AASTAKÜIGU ALUL.

Küesoleva "Risti Valguse" numbriga
lustame oma ajakirja kolmandat aastakäi-
ku. Kõigi tehniliste raskuste ja paberri-
puuduse peale vaatamata loodame ka sel
aastal taas teenida kaasnoori junnisõna-
ga, neid kinnitada nende usuteel ja õiget

siliti näidata praegu nii raske ajal.

Jumal on neid siiani õnnistanud. Tänu ja kiitus Tema selle eest! Mitte ükski Tartu Pauluse koguduse noored pole koon-
dunud ajakirja ümber. Meil on ka väljas-
pool Tartut sõpru, kes edaspidi tahavad
aidata kaastööd saates ja paberit muret-
sedes, et ne takistamatult võiksime taas
praisata noorte sekka valguse kiiri õnnis-
tegi ja ristilt, mille ümber olene koon-
dunud.

Muidugi levitada ajakirja kõige ki-
rikunoorte hulka, nagu see meie arvame sü-
damisoo on, pole meil võimalik. Selleks
võudub meil vastav materjal ja ka tehni-
liselt poleks see praeguse paljundamisvi-
isi juures hästi läbiviidav. Trükituba on
praegu väga raske hankida. Peame lepp-
pime senise väljastamise viisiga, mis nõu-
ab küll palju suurema igakordse numbri koostamisel,
kuid võimaldab igakord ka palju röö-
mu.

Tirtsu si me üle 100 eks. korraga mui-
dugi tösta ei või. Eesõigustatud on see-
tõttu iga üksiku numbriga saanisel kaastöö-
lised. Teised leppigu vahel ka ühe numb-
riga nitna peale, et kõik meie ajakirja
senised lugejad võiksid ka edaspidi ikka
osa saada sellest õnnistusest, mida meie
ajakiri neile kõigile on toonud.

Kui Jumal seda lubab ja meile see
võimalikuks osutub, tahame oma ajakirja
ustavalt välja anda senini, kuni me teda
kord trükituna võime levitada kõigi EEL
kirikunoorte seas. Paluge seda Issandalt!
Paluge lakkamatult Tema sõna leviku põ-
rest ja evangeeliumi võidulepääsemise põ-
rest kogu maailmas ja meil kõigepealt.

Hillar Põld

P E A T E I D.

Käesolev "R.V." number mis pidi il-
 ruma jaan. lõpul jõuab nüüd ligi kuua-
 lise hilinemisega lugejate kätte. Numbril
 viibimise põhjustas vahapaberi puudumine,
 mida enam pikemat aega müügil ei olnud.
 Nüüd on aga vahapaberit jälle müügile il-
 munud ja meil oli võimalus seda nuretseda
 nii et võime ajakirja väljaandmist järje-
 kindlamalt jätkata. Jumala abiga tahame
 järgmist numbrit ülestõusmise pühiks väl-
 ja anda. Kaastööd sellesse numbrisse pa-
 luno saate hiljemalt 8. aprilliks.

RISTI VALGUS

TARTU PAULUSE I KOG. NOORTE AJAKIRI
 Nr. 1 jaan./vee. 1943 III aastak.

Sisukord:

ONNIS ON MEES... Hillar Põld . . .	1hk.	3
UUE AASTA PALVE - Harri Haamer . . .	"	6
LÖÖB TUNDE... Jaan Ora	"	9
MINU ISSAND JA MINU JUML	"	10
OLE USTUV SURMLINE - Eha Ignats . . .	"	11
VÄIKNE AEG (noot)	"	13
VEEL SEE AASTA - tõlk. Ellen Ok . . .	"	14
ÜHEST PÄEVIKUST	"	15
HERITUD INIMENE - Liilia Aidu . . .	"	19
KIS OLEME JEEUSE SÕBRID? R. Kaljunde		21
ÜLES POOLE - Selma Sotnik	"	22
KOLMENDA AASTAKÄIGU ALUL - E. Põld .		22

VÄLJANDJA: Tartu Pauluse I koguduse
 Noorte Koondis
 Ilmumiseaeg: 24. veebruaril 1943.a.